

ЛЮБИСТОК

СТОРИНКА ПРО КОХАННЯ, СІМ'Ю І САМОТНІСТЬ

ВИСЛОВИ МУДРИХ

Коханння – чудова квітка, але потрібна відвага, щоб підійти й зірвати її на краю жажливої прірви.

СТЕНДАЛЬ

Любов ніколи не вимагає, вона завжди дає. Любов завжди страждає, ніколи не виражає протесту, ніколи не мстить за себе.

Махатма ГАНДІ

Якщо збираєтесь когось полюбити, навчіться спочатку прощати.

Олександр ВАМПИЛОВ

Те серце не навчиться любити, яке стомилось ненавидіти.

Микола НЕКРАСОВ

Коханння надихає на великі справи, і воно ж заважає їх здійснювати.

Олександр ДЮМА

Коханння – найсильніша з усіх пристрастей, тому що воно одночасно опановує головою, серцем і тілом.

ВОЛЬТЕР

Любов – це гра, де двоє можуть грати та обидва вигравати.

Єва ГЕБОР

Незріле коханння каже: «Я кохаю тебе, бо ти мені потрібний». Зріле коханння каже: «Ти мені потрібна, бо я тебе кохаю».

Ерік ФРОММ

Якщо ти осуджуєш людей, ти не маєш часу любити їх.

Мату ТЕРЕЗА

ВИКРУТАСИ ДОЛІ

ВТІКАЛА ВІД СУПЕРНИЦІ, ВІД ЗРАДИ – НЕ ВТІКЛА

Катя з Миколою жили гарно. І їм не одна людина заздрила. Ніколи не сварились, все разом і разом. Двоє дітей росли, автомобіль купили, а згодом і квартиру у Луцьку. Закрили хату у селі на ключ і подалися до обласного центру. Хату не продавали. Діти ростуть, може, ще згодиться. Згодилась, та не для дітей, а для них самих...

Як тільки перебралися у місто, влаштувалися на хорошу роботу, і з сусідами знайшли спільну мову. А з Галькою, що на третьому поверсі самотньо жила, Катя дружила найбільше. Та і Микола часто заходив до неї то гвіздка забити, то стільця полагодити, то ще щось, то ще щось. І діти забігали до тьоти Галі, вона їх пригощала різними смаколикками. І якби у Галі була сім'я, то можна було б сказати, що дружать сім'ями, а так дружили лише з Галькою. Дружили до тих пір, поки одна з жіночок, також сусідка, не підказала Каті, щоб та звернула увагу на дружбу її чоловіка з другою.

– У вас хороша сім'я, Катю. Гарно живете, – мовила стара жінка. – А ось Галька одна. Ти-но придивись до неї, чи не змарнує вона часом ваше із Миколою життя.

– Та, що ви, бабусю?! Ми з Галею дружимо усією сім'єю, – у відповідь сказала Катя. Але відразу ж чомусь так моторошно стало їй, важко на душі. І весь той день таким пригніченим був. Чомусь бабусині слова ніяк не йшли з голови. І стала Катя пригадувати різні епізоди їхньої дружби, які насправді уважну жінку давно би насторожили.

Катя мовчала, коли прийшов Микола з роботи, на його питання, що сталося, чому така сумна і тривожна? А що казати?! Але з тих пір Катя рідше стала заходити до подружки і дітям наказала, щоб менше забігали до неї, і чоловіку, мовляв, що без його допомоги Галю якось обходиться.

Микола здогадався чому. Й погодився. Хоч діти просили залишитись, що у село не хочуть, та через тиждень сім'я була вже у своїй старій хаті у селі. І Каті як гора з плечей.

лась раніше, обійдеться й зараз. І нічого страшного, якщо не щоразу побіжить він на перший клич сусідки.

Микола того дня мав вихідний, вдома була і Галя, а Катя працювала. Та так важко було на душі, немов камінь душив, що не витримала, відпросилася і скоріше поїхала додому. Чоловіка вдома не застала. Побігла до сусідки, а тоді вмиль повернулася назад, взяла ключ від її квартири. На всяк випадок був у неї. Підійшла до дверей, відкрила, тихо зайшла і... мало не зомліла. Її коханий чоловік лежав у ліжку подруги, в її обіймах.

Катя знайшла в собі сили, щоб вийти з квартири непоміченою. А коли повернувся Микола додому, бо, буцімто виходив пройтись, майже спокійно заявила, що повертаються жити у село.

Микола здогадався чому. Й погодився. Хоч діти просили залишитись, що у село не хочуть, та через тиждень сім'я була вже у своїй старій хаті у селі. І Каті як гора з плечей.

Хоча в селі куди важче жити, аніж у місті. Бо знову завели господарство і на роботу треба було їхати. Їздив на роботу і Микола, а працював він водієм в одній фірмі, в якій часто мав вільну годину. Але на роботу разом, з роботи разом. І все добре. Але не завжди насправді так є, як думаєш, як бачиш і вважаєш. Якось Микола зустрів старого друга. Випили чарчину, другу й розговорився чоловік. Ну, як не похвалитись другу ще зі школи, що любуку в місті має. Й повідав історію, яка сталася з його сім'єю у місті і яка змусила їх повернутися назад у село.

– Ти знаєш, Сергію, Катя думає, що розлучила нас з Галею. Ми ж і на роботу разом, і з роботи разом. А під час роботи, буває, у мене вільного часу, хоч відбавляй, і я у Гальки. І дружина мені годить, і любка щораз виглядає й не знає, як догодити. Але Катя про це не знає...

Валентина
БОРЗОВЕЦЬ

НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

РОЗВІЯТИ ЧАРИ

Дівчина виділялася з-поміж компанії молодих людей своїм темпераментом. Її важко було не запитати. А Олексію заповонила серце. Як блиснула своїми очиськами, чорними, як вугілля, так і відчув незваний до цього щем у грудях. Не зводив із юнки очей і не наважувався підійти. Любувався звіддалі. Олексій розумів, що пропадає. Попереду сесія, готуватися б до заліків та іспитів, а йому не йшла із голови чарівна незнайомка. Її дзвінкий сміх стояв у вухах. А більше того, мало що не кожної ночі снілася. І сон такий дивний – манила за собою, а він не сперечався, йшов, поки красуня не розчинялася у невідомості.

Дівчина відчувала нав'язливий погляд хлопця. Мимоволі зустрічалися очима, та не більше. Хіба що дивилася в'дливо, так, що дух Олексію захоплювало. І з кожним тим поглядом мовби його чарувала. Хлопець ходив сам не свій. Друзі радили підійти, познайомитися. А у Олексія ноги підкошувалися і сам не знав, що з ним відбувається, адже не був тихонько. Навпаки, мав славу донжуана університеті.

– Рубіно, Рубіно, швидше, ми вже їдемо, – гукала до таємного коханння Олексія група молодих хлопців та дівчат.

Дівчина поспішила до автомобіля. Жвавим рухом відкинула руку молодого хлопця, який намагався обійняти її за талію, гучно засміялася та зручно вмистилася на переднє сидіння. «Недосяжна, вона для мене недосяжна», – думав Олексій та грів себе думкою про те, що тепер хоч знає її ім'я.

Не насторожило його тоді ані трохи, що ім'я таке незвичне, маловживане, що вродо така загадкова та характер вольовий у дівчини. Дав собі слово, що наступного разу обов'язково підійде та познайомиться.

Опанувавши емоції, Олексій здав сесію та ще й на відмінно. Думками вже був удома в селі і похалцем збирав речі у гуртожитку до валізи. Через годину відправлявся потяг, а матір вже чекала на свого єдиного сина, у якому дитині не чула, куховарила та робила вологе прибирання у його кімнати.

...На вокзалі, як завжди, гамірно. Таксист пропонують свої послуги та мало що за руки не тягнуть. Хтось із пасажирів стоїть у черзі, а хтось на валізах куняє. Гурт чорноголових циганчат щось щебетав по-своєму. Олексій кинув на них поглядом... і, що це?! Вони обступили його Рубіну! Було кинувся, але щось зупинило. Спостерігав. Дівчина була серед своїх. Гладила чорноголових по голівках та щось приговорювала.

– Циганка, Рубіна циганка? Оце так поворот долі! Я закохався у циганку?

Олексій ще й не прийшов до тями, як перед ним стояла Рубіна, мило посміхалася та тербила у руках свої довгі чорні коси.

– Не на ту, ой, не на ту ти задивляєшся, хлопче. Ти прагнеш домашнього затишку, а я волі табірного життя.

Олексій остовпів, а далі, як у сні. Взяла Рубіна його за руку та повела до своїх знайомих. Обступили з усіх сторін. Малі циганчата смікали та просили хоч пару гривень, а старші норовилися напропорити долю: «Не пара Рубіна тобі, і тримайся від неї подалі. Це донька барона, і вона вже заручена. Нічого у вас не вийде, як би не горіли один до одного серця. Не заводені у нас такі відносини. Не муч себе, не шукай зустрічей та не ятри дівоче серце, бо пропадеш».

Олексію враз зробилося недобре, підступив під горло клубок. Насилу висмикнув руку від Рубіни та, не сказавши ні слова, зробив кілька кроків назад. Зупинився і довго вдивлявся прямиїнько в очі дівчини.

– Йди, йди собі. З цієї хвилини не буде у твоєму серці місця для мене, – кинула услід слова Рубіна.

Приголомшений Олексій поспішив до потяга. Його оповив піднесений настрій, а на серці була неймовірна легкість, а ще – спокій та радість. Усі почуття до Рубіни ніби водою зміло. От і не вір після цього у чари!..

Леся ГРИНЧУК

НА ЖИТТЄВИХ ПЕРЕХРЕСТЯХ

СЛУЖНИЦЯ

Марія тільки вийшла з автобуса, як їй до ніг кинулася молода циганка і стала наполегливо просити: «Дай, погадаю». Вагітна жінка, скільки могла, пручалася, і вже вийшла з території автостанції, а та все йшла позаду і скинула своє. Та коли циганка вже зовсім конкретно сказала: «Що ж ти так пручаєшся, Маріє? І ручку мені не золоти. Так скажу...», – це спантеличила жінку остаточно. Вона повернулася, а та випалила: «Дівчинку чекаєш! Весь вік вона служитиме. Служниця!» – і пішла. Марія стояла, як опанана. Згодом подумала, що не варто на такі речі звертати увагу, тим більше, що на УЗД їй точно сказали, що буде хлопчик. Та це був тільки початок.

Марія, на превеликий подив, справді народила дівчинку. Назвали щасливі батьки донечку Христею. Хоч удома вона була ніби й бо-йова, але в школі її всі ображали, друзі були, та всі ненадійні. Виросла донечка, хлопці до неї залицалися, а серйозних стосунків ніхто з нею не зав'язував. Але в душі Христя була дуже доброю.

Із Степаном вона познайомилася випадково, коли поїхала в місто за покупками. Він поступився їй місцем у маршрутці. Зав'язалася розмова, обмінялися номерами телефону. Він подзвонив перший. Стосунки між хлопцем і дівчиною розвивалися настільки стрімко, що за два місяці він запропонував їй жити разом. Батьків Христя поставила перед фактом, що йде до коханого, а штамп у паспорті – це кам'яний вік.

Роки йшли, а дівчина марніла. Ніхто не міг зрозуміти, чому. Завжди разом зі Степаном, а чомусь нещасна. Немає діточок, але ж не страшно. Ще молоді. Ще вийде. Вірила в це і Христя. А тим часом вірно служила чоловікові. Збивалася з ніг, догоджаючи, а Степан із прекрасного принца все більше перетворю-

вався у потвору. Все йому було не так: не так їсти зварила, не так у квартирі прибрала, не так речі поклала, не так заговорила... Христя думала, що добротою своєю його змінить, розтопить залізо, яке давно заіржавіло.

Якось Степан прийшов додому ні живий, ні мертвий. Сказав, що збив людину і залишив на місці ДТП. Ніхто не бачив, його не знайдуть. А в Христі були хороші новини. На тесті побачила заповітних дві смужки. Саме хотіла сказати про це чоловікові, але зрозуміла, що не час. Вмовила його поїхати і допомогти потерпілому, може, він ще живий. Викликала поліцію, швидку, обоє дали свідчення поліцейським.

З тих пір життя жінки перетворилося на справжнє пекло. Степан «догризав» її за те, що вона зайвого клопоту наробила, що не треба було їхати туди, поліцію викликати.

Якось Христя наважилася сказати про вагітність. Степан дістав із кишені гроші і запитав, чи цього вистачить на аборт. Приголомшена жінка ще не оговталася від сказаного, як чоловік видав нову ідею:

– Слухай, а це нам тільки на руку. Ти познайомись зі слідчим. Проведеш із ним ніч, а потім

скажеш, що вагітна від нього. Я висуну до нього претензії – і в дамках. Він закряє справу!

Заперечення дружини чоловіка все більше дратували. Вона не хотіла продовжувати розмову і наполягала, що нічого подібного не робить. Врешті пішла до виходу, але як тільки ступила на першу сходинку, Степан шарпонував її так, що не втрималася на ногах і покотилася сходами додолу.

Швидку викликали сусіди. До тями прийшла вже в лікарні. І лише через кілька днів лікар повідомив, що дитину вона втратила. Сиділа на лавочці біля лікарні, перегортала в пам'яті сторінки свого життя, коли до неї під'їхав

молодий чоловік на інвалідному візку. Щира посмішка і слова: «Все буде добре», – було саме те, чого Христі не вистачало.

Її виписали з лікарні, а вона все одно ходила провідувати Дмитра. З кожною зустріччю Христя розуміла, наскільки вона дорожить ним, як тепло на душі стає від одного тільки його погляду.

Якось вона поверталася від Дмитра з лікарні. Вийшла на автостанції купити води, як до неї підійшла стара циганка: «Уже зовсім доросла ти стала! Була служницею за обов'язком, а стала за коханням! Щастя тобі в житті і мамі привіт!» – промовила і пішла. Христя нічого не розуміла. Вона першим ділом влаштувала мамі допит, що це за циганка і чому їй привіти передає. Марія допитувалася в доньки, що та їй наговорила, але Христя її заспокоїла, що все гаразд. Марія тоді розповіла про події тридцятилітньої давнини.

Коли Дмитро зробив Христині пропозицію і вона погодилась, ще довго вибачався за те, що буде їй тягарем, який вона муситиме нести все життя. На півслові жінка перебила його, поклала свої руки на коліна, яких Дмитро майже не відчував, і сказала:

– Доля моя – служницею бути. І я щаслива, що нарешті не через обов'язок, а за покликом серця.

Через два роки у Христини і Дмитра народився синочок. Забирати із пологового дружини з дитинчам чоловік прийшов із палицею, але вже своїми ногами. За диво, яке із ним сталося, він щиро дякував своїй коханій служниці, яка любов'ю і добротою зуміла поставити його на ноги. А кілька днів тому ще й народила сина...

Марія ЛЯХ